

til at tage hele denne Lovgivning op til en nærmere Behandling. Jeg vil gerne bemærke, at Lungesygen hos Svin er den Sygdom, der i Øjeblikket forhindrer, at Dyrene bliver eksporteret; men til Trods for at denne Sygdom er den største Eksporthindring, er der mange Gange flere Dyr, som har denne Sygdom, end dem, der bliver udsat for Kassation. Jeg tror, det vilde være heldigt, om det Udvalg, som det ærede Medlem Hr. Hedelund stillede i Udsigt, kom til at behandle ikke alene det foreliggende Lovforslag, men ogsaa beslægtede Forhold. Jeg tror, der kunde være Grund til at overveje visse Bestemmelser i vor Lovgivning angaaende smitsomme Sygdomme, som man ikke er i Stand til at praktisere eller i hvert Fald ikke praktiserer, eller som man ikke vil praktisere; jeg kender i alt Fald enkelte Paragraffer, hvor der bestemmes, at man skal tage de og de Sygdomme under Behandling paa den og den Maade, men hvor Forholdet er det, at man ikke kan gøre det, og saa kan man lige saa godt stryge Bestemmelserne i Lovgivningen.

Jeg havde ikke tænkt mig, at det foreliggende Lovforslag i den Grad skulde have været et Tilbageskridt fra det bestaaende, som det faktisk er, jeg havde tænkt mig, at dette Lovforslag om smitsom Kastning væsentlig vilde have angaaet Erstatningsspørgsmaalet. Jeg kan gaa med til, at man stryger Bestemmelsen om „antaget Sygdom“ eller „formodet Sygdom“. Man maa være forsigtig med at have saadanne Udtryk staaende. Jeg erindrer, at under Finanslovens første Behandling i 1921 fremdrog det ærede Medlem Hr. Valdemar Nielsen et enkelt Eksempel fra Jylland, der var i den Grad graverende med Hensyn til Erstatningsspørgsmaalet, at man maatte blive klar over, at der maatte gøres noget. Jeg tror, det var dette Forhold, der har vakt Tingets Opmærksomhed overfor Erstatningsspørgsmaalet ved smitsom Kastning. Man kommer sikkert til at drøfte dette Spørgsmaal om Erstatning og til at tage det op til nærmere Overvejelse i Udvalget. Nu ydes Erstatning efter den almindelige Lovgivning, det kan ikke være andet efter den Kendelse, der er blevet afsagt. Jeg vilde tro, at man i Stedet for almindelige Domstole i saadanne Sager skulde gaa over til Voldgiftsdomstole af samme Art som dem, der paakender Sagerne i Tilfælde af Misligholdelse ved Handel med Husdyr. Jeg tror, at praktiske Landmænd og praktiserende Dyr læger, der arbejder med denne Sygdom Dag ud og Dag ind, vil være de rette til at bedømme en Erstatnings Størrelse under

saadanne Forhold, som smitsom Kastninger. Det er dér meget indviklet og vanskeligt at erkende, hvor stor Erstatningen skal være, og hvorledes man skal gribe hele Forholdet an for at faa undersøgt, hvor langt Skaden naar.

Jeg skal derefter gaa over til de enkelte Punkter. Med Hensyn til Markederne kan heller ikke jeg indse andet end, at man er udsat for at faa Dyrene smittet dér. Det er min Overbevisning, at hvis man tillader saaledes at føre smittede Dyr omkring, nedbryder man en lille Smule af den Tillid, som der dog maa være, naar man skal udrydde en saadan Sygdom. Den almindelige Mand vil ikke kunne forstaa, at man i visse Tilfælde bekæmper en Sygdom, men i andre Tilfælde lader man Dyr føre omkring, om hvilke man ikke med Bestemthed kan benægte, at der kan være Smittefare ved dem. Den højtærede Minister begrundede Bestemmelsen med, at der ved Markeder er Dyr læger til Stede til at kontrolere dette Forhold. Det er en forbavsende Tillid, den højtærede Minister her nærer til Dyr lægernes Viden. Det er min bestemte Overbevisning, at en Dyr læge ikke er i Stand til at stille nogen som helst Diagnose om Smitte eller ikke, naar Dyrene fremstilles paa Markedet. Jeg maa have Lov til at nævne et Par Tal, der staar i Lovforslagets Bemærkninger, som viser, hvor vanskelige Forholdene er at bedømme. I 1921 er der indsendt 3 200 Prøver, hvoraf de 1 200 eller $\frac{1}{3}$ viste sig at være positive. I 1922 indsendtes der 6 100 Prøver, af hvilke ogsaa ca. $\frac{1}{3}$ eller 2 000 var positive. Det er alle sammen Tilfælde, hvor Dyr lægen havde stillet Diagnosen: rimeligvis smitsom Kastning, men det blev kasseret i saadant noget som $\frac{2}{3}$ af Tilfældene. Selv hvor man har en saa udmærket Anamnese, saa gode Oplysninger, som man overhovedet kan faa, nemlig fra Ejeren, er den stillede Diagnose dog i $\frac{2}{3}$ af Tilfældene fejl. Jeg kan derfor ikke se, at der er nogen som helst Betyggelse i, at Dyr lægen fører Tilsyn med Markedsforholdene. Det er ikke nok for mig til at kunne give denne Bestemmelse min Tilslutning. Overfor Dyrskuer gælder lignende Forhold. Som den ærede foregaaende Taler bemærkede, vil maaske de, i hvis Besætninger Sygdommen ikke er, ikke komme der, medens maaske de, der har Smitten, trækker Dyr derhen. Det skaber i alt Fald en Forvirring, man skulde søge at komme bort fra.

Bestemmelsen med Hensyn til Foreningstyre synes mig at være det uheldigste Punkt i hele Lovforslaget. Det er min Erfaring fra 30 Aars Praksis, at er der nogen,